

Hồi thứ Ba Mười Lăm

Vào Tuyệt Cốc Song Hiệp Trùng Phùng

Trừ những lúc đưa đồ ăn uống, Dịch Vân lại tìm cách xa nàng, chàng luyện công một chỗ, trong lòng chỉ nghĩ đến ba việc sau khi ra khỏi hang núi: Việc thứ nhất là trở về chốn ở cũ tại Tương Tây tìm kiếm sư phụ, việc thứ hai là đến Kinh Châu hợp táng Đinh đại ca với Lăng cô nương, việc thứ ba là rửa hận.

Chàng mong tuyết rửa càng mau càng tốt, hiện giờ nước không chảy ra ngoài hang núi, tuyết đọng trên thông lộ mỗi ngày một thấp dần, chàng không hiểu còn cách tết Đoan Ngọ bao lâu, nhưng cũng biết ngày ra khỏi hang núi không còn bao xa nữa.

Một hôm trời đã xế chiều, Dịch Vân đón lấy hai con chim nướng chín ở trong tay Thủy Sanh rồi toan trở gót thì nàng hỏi:

– Dịch đại ca! Còn chừng bao nhiêu ngày nữa chúng ta có thể ra khỏi nơi đây?

Dịch Vân chỉ ậm ờ một tiếng chứ không trả lời.

Thủy Sanh lại nói khẽ:

– Đa tạ đại ca đã chiếu cố cho bấy lâu nay, nếu không có đại ca tiểu muội tất bị chết về tay ác nhân Hoa Thiết Cán rồi.

Dịch Vân lắc đầu đáp:

– Cái đó chẳng có gì đáng kể!

Rồi chàng trở gót đi ngay.

Bỗng nghe sau lưng có tiếng khóc thút thít, chàng quay đầu nhìn lại thấy Thủy Sanh nằm phục trên tảng đá, lưng nàng rung động, hiển nhiên nàng đang khóc thầm.

Dịch Vân lấy làm kỳ nghĩ bụng:

– Sắp ra khỏi hang thì cao hứng thì phải mà sao lại khóc? Lòng dạ đàn bà thật cổ quái! Vĩnh viễn mình không thể hiểu nổi.

Thực ra Thủy Sanh làm sao lại khóc xụi xịt, chính nàng cũng không hiểu, nàng chỉ cảm thấy thương tâm không nhịn được mà khóc.

Đêm hôm ấy, Dịch Vân luyện công một lúc rồi nằm trên phiến đá mọi ngày mà ngủ.

Phiến đá này cách sơn động không xa, chàng ngủ ở đây để phòng ngừa Hoa Thiết Cán nửa đêm lần mò đến lấy trộm xác chết. Hoặc tập kích hai người, nhưng từ hôm bỏ trốn lão không trở lại lần nào, chàng chắc chắn có chuyện gì, trong lòng

không thối thỏm nên ngủ say.

Đang lúc mơ mộng, Dịch Vân chợt nghe sột sạt có tiếng bước chân, hiện này nội công chàng rất thâm hậu, tai mắt rất linh mẫn, so với ngày trước thật khác nhau xa, tiếng bước chân còn ở xa đã khiến chàng giật mình tỉnh giấc.

Dịch Vân xoay mình ngồi nhồm dậy lắng nghe, phát giác ra số người rất đông, có tới năm, sáu chục đang rào bước đi về phía hang núi.

Dịch Vân giật mình kinh hãi tự hỏi:

– Sao lại có người vào đây được?

Ở trong tuyệt cốc, núi cao che khuất mặt trời, khí hậu lạnh lẽo hơn nhiều, bên ngoài tuyết đã rữa hết, nhưng ở trong hang chậm hơn mười ngày hay nửa tháng, nên Dịch Vân không biết.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng lẩm bẩm:

– Bọn này nhất định là quần hào ở Trung Nguyên đuổi tới, hiện giờ Huyết Dao Lão Tổ chết rồi thì bao nhiêu thù oán cũng chẳng còn nữa. Ô! Biểu ca của Thủy cô nương nhất định cũng tới để đón cổ, thế là may quá rồi! Bọn họ nhận định ta là đâm tăng ở Huyết Dao Môn, ta có biện bạch cũng phí lời, chi bằng không gặp họ nữa là hơn, họ đón Thủy cô nương đưa đi rồi, ta hãy ra sau cũng chưa muộn.

Chàng quanh ra mé bên sơn động ẩn vào phía sau một tảng đá lớn.

Tiếng bước chân mỗi lúc một gần, đột nhiên trước mắt sáng lòà, Dịch Vân nhìn thấy đoàn người đang chuyển qua khu lòng chảo với những bó đuốc giơ cao.

Đoàn người ước chừng năm, sáu chục mà người nào cũng tay cầm đóm đuốc, tay cầm binh khí.

Lão già đi đầu râu bạc phất phơ, tay đao tay kiếm, chứ không cầm đuốc chính là Hoa Thiết Cán.

Dịch Vân thấy lão đi cùng bọn người mới đến ban đầu hơi lấy làm kỳ, sau chàng tỉnh ngộ nghĩ thầm:

– Bọn này đi đường Hồi Bắc Tứ Xuyên rượt tới đây, Hoa Thiết Cán là một trong bọn thủ lãnh của họ, dĩ nhiên dẫn đường cho họ, nhưng không hiểu lão nói gì?

Dịch Vân thấy đoàn người tiến gần vào sơn động, liền bỏ đi mấy trượng, ẩn vào trong bụi cỏ rậm nơi băng tuyết chưa tan.

Lúc này Dịch Vân còn cách đoàn người khá xa, nhưng nội công chàng mấy tháng nay tiến triển rất nhanh, nên ai nói gì ở trong sơn động chàng cũng nghe rõ.

Một âm thanh thô hào cất lên:

– Té ra Hoa huynh đã đâm chết ác tăng, thật là đáng kính! Thật là đáng mừng! Hoa huynh lập được công lớn này thì dĩ nhiên từ nay làm thủ lãnh quần hào ở Trung Nguyên, bọn tại hạ đều chịu để Hoa huynh sai khiến.

Một người khác nói:

– Đáng tiếc Lục đại hiệp, Lưu đạo trưởng, Thủy đại hiệp bị thảm tử, khiến cho ai cũng phải đau lòng.

Lại người nữa nói:

– Lão ác tăng chết rồi, tiểu ác tăng chưa bị diệt trừ, chúng ta phải lập tức xục tìm, nhổ cỏ trừ rễ mới khỏi lo về sau. Hoa đại hiệp! Tại hạ nói thế có phải không?

Hoa Thiết Cán đáp:

– Đúng rồi! Lời Trương huynh rất chí lý, tên tiểu ác tăng đó mang võ công tà phái, tàn ác chẳng kém gì sư phụ gã, có khi còn hơn nữa là khác. Hiện giờ không biết gã ẩn nấp ở đâu? Gã thấy chúng ta vào hang nhất định tìm kế thoát thân, các vị huynh đệ, chúng ta đừng ngại cực khổ, có giết được tiểu ác tăng mới là đại công cáo thành.

Địch Vân nghe nói mấy câu này, trong lòng ngấm ngấm kinh hãi tự nghĩ:

– Lão họ Hoa kia cực kỳ ác độc! May mà ta chưa xuất hiện một cách lộ mãng, không thì bọn chúng cùng đến giết mình, làm sao chống cự lại được?

Bỗng nghe thanh âm thiếu nữ cất lên:

– Gã không phải là... tiểu ác tăng, mà là một vị chính nhân quân tử, Hoa Thiết Cán mới là con người tệ hại.

Người nói câu này chính là Thủy Sanh, Địch Vân nghe thấy trong lòng an ủi được một phần, đây là lần đầu tiên chàng được nghe câu tử tế ở miệng nàng thốt ra.

Mấy bữa nay Thủy Sanh đối với Địch Vân hiển nhiên không đem lòng ghen ghét nữa, nhưng nàng dám nói trước mặt mọi người chàng là bậc chính nhân quân tử thì thật là một điều đáng ngờ.

Địch Vân trong lòng xúc động đến ứa nước mắt, miệng lẩm bẩm:

– Nàng bảo ta là chính nhân quân tử! Nàng bảo ta là chính nhân quân tử!

Thủy Sanh nói mấy câu này, những người vào trong động đưa mắt nhìn nhau không ai nói gì.

Dưới ánh đuốc sáng rực, Địch Vân ở đằng xa cũng nhìn thấy mặt họ lộ vẻ không tin, có kẻ mỉm cười trào phúng, có người tỏ ý khinh khi.

Sau một lúc thanh âm khàn khàn của một lão già cất lên:

– Thủy diệt nữ! Ta là bạn với gia gia ngươi đã lâu năm, chẳng thể không nói rõ là tiểu ác tăng đã sát hại gia gia ngươi...

Thủy Sanh cãi:

– Không, không phải...

Lão già ngắt lời:

– Tiểu hòa thượng không hạ sát gia gia ngươi, vậy y chết về tay ai?

Thủy Sanh ngập ngừng:

– Y... y...

Trong lúc nhất thời nàng không nói tiếp được.

Lão già hỏi:

– Hoa đại hiệp nói là hôm ấy xảy việc kịch đấu trong hang núi, lệnh tôn kiệt lực và bị kiềm chế. Tên tiểu hòa thượng đó cầm cành cây bổ xuống thiên linh cái lệnh tôn làm cho vỡ óc chết ngay, có đúng thế không?

Thủy Sanh ấp úng đáp:

– Đúng thế, nhưng... nhưng...

Lão già hỏi:

– Nhưng làm sao?

Thủy Sanh đáp:

– Chính gia phụ yêu cầu... y đánh chết.

Nàng vừa nói câu này, mọi người phá lên cười, tiếng cười chấn động cả những cây gần đó, khiến cho tuyết đọng trên đầu cành chưa rửa hết lớp đọng rụng xuống.

Lẫn với tiếng cười là những câu chế nhạo:

– Tự mình đi cầu người đánh chết ử? ha ha! Nói dối kiểu này thật là hoạt kê!

– Té ra Thủy đại hiệp không muốn sống nữa, đưa đầu ra thỉnh cầu quý tế tương lại đập cho tan nát.

– Đã phải là quý tế đâu? Trước khi Thủy đại hiệp qua đời, e rằng tiểu hòa thượng kia từng có chuyện với vị cô nương này. Ha ha...

Lại còn mấy người lớn tiếng bài bác:

– Trên đời sao lại có hạng gái mặt dày đến thế? theo trai rồi không cần cả đến phụ thân nữa.

Có người chêm vào:

– Gái theo trai bỏ bố thiên hạ thiếu gì? Nhưng hạng gái kêu gian phụ giết chết phụ thân thì thật là một chuyện hiếm có ở đời.

Người khác nói:

– Ta chỉ nghe nói mê trai quá độ mưu sát thân phụ đã là quá tệ rồi, thế đạo ngày nay còn ghê ghớm hơn là mê trai mưu sát phụ thân, ha ha...

Đây toàn là những nhân vật thô hào trên chốn giang hồ thì còn ô ngôn uest ngữ nào mà họ không dám thốt ra ngoài miệng.

Mọi người đã được nghe Hoa Thiết Cán trước rồi, trò đời, câu nào nhập nhĩ đầu tiên làm chủ sự việc, ai cũng nhận định giữa Thủy Sanh và Dịch Vân đã có chuyện thâm vụng, đều đem lòng phần hận người thiếu nữ o bế gian phu, nên họ tuân ra những câu càng về sau càng chói tai.

Thủy Sanh mặt đỏ bừng lên, lớn tiếng quát:

– Các người nói những gì... lắm thế?... nói vậy mà không biết xấu hổ ư?

Quần hào lại nổi lên tràng cười hô hố, có người nói:

– Bảo chúng ta không biết thẹn mới là chuyện đáng tức cười trong thiên hạ.

Có người nhiecs móc:

– Phải lắm! Phải lắm! Thủy cô nương ơi! Bọn ta không biết xấu hổ, cô cùng vị tiểu hòa thượng kia “Mình mình ta ta” quên cả mối thù của phụ thân mà tự cho mình là biết thẹn ư?

Lại một thanh âm thô hào cất lên thóa mạ:

– Con mẹ nó! Lão gia đuổi từ Hồ Bắc tới đây ngựa không dừng vó để cứu viện con điểm non người, con tiện nhân kia! Người đã vô sỉ đến thế thì lão gia chém một đao giết đi cho rồi.

Người đến bên ngoài khuyên giải:

– Không được! Không được! Triệu huynh chớ có lỗ mǎng.

Giọng nói khàn khàn của lão già lại cất lên:

– Các vị hãy nhẫn nại một chút, Thủy cô nương hãy còn nhỏ tuổi chưa đủ kiến thức, Thủy đại hiệp chẳng may qua đời. Một mình cô tấm thân trơ trọi không người chiếu cố, chúng ta đừng làm khó dễ với cô nữa, từ nay Hoa đại hiệp thu dưỡng cô sẽ giáo huấn cô đi vào chính đạo. Miệng chúng ta thì chứa điều ơn đức, những việc trong hang núi này không nên phao đồn ra ngoài giang hồ, Thủy đại hiệp hồi sinh tiền ăn ở rất nhân nghĩa, nếu không thì sao chúng ta lại chẳng ngại muôn ngàn gian khổ đến đây giải cứu con gái y? Chúng ta vì bảo toàn thể diện cho Thủy đại hiệp không nên nhắc tới vụ này nữa, bây giờ chúng ta hãy đi kiếm vị tiểu hòa thượng kia là việc gấp để móc ruột moi gan hấn tể diện trước hương hồn Thủy đại hiệp.

Lão già nói câu này đại khái là một nhân đức cao trọng vọng nên được quần hào tôn kính, chẳng thiếu gì người phụ họa nói theo:

– Phải rồi! Phải rồi! Trương lão anh hùng nói rất có lý, chúng ta hãy đi bắt tiểu hòa thượng phân thân y gã ra làm muôn đoạn.

Trong đám người kêu gọi la ó, Thủy Sanh “Oe” một tiếng rồi khóc òa lên.

Giữa lúc ấy từ đằng xa vắng vắng có tiếng người hô:

– Biểu muội! Biểu muội! Biểu muội ở đâu?

Thủy Sanh vừa nghe thanh âm này biết ngay là biểu ca Ôn Khiếu Phong đến kiểm mình, nàng đang bị ô nhục nghe tiếng gọi mừng quá gạt lệ chạy ra cửa động.

Có người nói:

– Ôn Khiếu Phong trong lòng say mê mà biết rõ vụ này e rằng đến phát điên mất.

Lão già họ Trương nói:

– Các vị đừng làm nhộn, hãy nghe lời lão phu, Ôn tiểu ca một dạ chân tình đối với Thủy cô nương. Lúc tuyết chưa rửa đã đi trước hai ngày, chắc dọc đường gặp trở ngại, thành dục tốc bất đạt, y đi trước mà đến sau bọn ta, các vị ơi! Y là người số mạng hẩm hiu, chúng ta nên tu tích âm công, đừng nói những vụ xảy ra giữa Thủy cô nương và tiểu hòa thượng đến tai y.

Trong quần hào, có người trung hậu phụ họa:

– Đúng thế! Người ta lỡ bước nên để họ cải hóa, hướng chi Thủy cô nương cũng lâm vào tình trạng bắc đẩu, không thì chẳng khi nào một vị khuê nữ danh môn lại gian díu với một tên tiểu hòa thượng ở tà phái.

Lại có người nói:

– Ôn Khiếu Phong là con người diêm dúa, tự nhiên bị cấm sừng lên đầu thì thật đau đớn cho y.

Người khác nói:

– Cái đó kêu bằng một người đánh mạnh, một kẻ chịu đòn, Tiền huynh! Tiền huynh xa vắng lâu ngày, ấu tử ở nhà tịch mịch cô đơn, không chừng đầu Tiền huynh cũng bị cấm sừng rồi.

– Con mẹ nó! Lúc này vợ người cũng tịch mịch cô đơn thì sao?

– Phải rồi! Phải rồi! Mụ vợ tiểu đệ chịu tịch mịch cô đơn, còn tôn phu nhân thì có người bầu bạn vui đáo để...

Câu nói chưa hết đã nghe đánh “Bình” một tiếng, người đó bị đồng bạn đâm một phát vào vai.

Quần hào đều cười ồ.

Lại nghe Ôn Khiếu Phong la gọi:

– Biểu muội! Biểu muội!

Hiển nhiên tiếng gọi dần dần xa ra, y không biết mọi người ở đây.

Thủy Sanh chạy r ngoài sơn động hô thật lớn:

– Biểu ca! Biểu ca! Tiểu muội ở đây.

Bỗng thấy góc đông bắc có bóng người chạy như bay đến nơi, vừa la gọi:

– Biểu muội!...

Đột nhiên gã trượt chân, té lăn xuống đất.

Thủy Sanh “Ồi” lên một tiếng, tỏ ra rất quan tâm, đồng thời chạy lại đón tiếp.

Nguyên Uông Khiếu Phong vừa nghe tiếng gọi của Thủy Sanh, gã mừng rỡ quá độ không để ý tới chỗ lồi chỗ lõm, chân gã đạp xuống hố nên bị té nhào, lập tức gã nhảy lên hối hả chạy tới, Thủy Sanh cũng ra đón gã.

Hai người lại gần gặp nhau, đồng thanh hoan hô rồi ôm lấy nhau.

Họ ở với nhau từ thuở nhỏ cho đến khi khôn lớn, sau nỗi tiếng Linh Kiếm Song Hiệp trên giang hồ, tuy chưa nên danh phận vợ chồng mà trong lòng đều đã nhận thức sẽ thành duyên đôi lứa, chuyến này hai người trải qua một phen đại hoạn, phải xa nhau nửa năm, nay được trùng phùng, thì còn sao đè nén nỗi vui mừng?

Địch Vân thấy Thủy Sanh và Uông Khiếu Phong ôm choàng lấy nhau, lòng chàng hơi se lại, thủy chung chàng ở trong hang tuyết với Thủy Sanh đã nửa năm mà trong lòng chưa từng nghĩ đến mối tình nam nữ với nàng. Chỉ vì đã ở với nhau lâu ngày, nay nhất đán phải chia tay không khỏi nẩy lòng quyến luyến.

Chàng tự nhủ:

– Y đi theo biểu ca là một điều hay lắm rồi! ta cầu chúc cho Linh Kiếm Song Hiệp được một đời bình yên hoan lạc.

Bỗng nghe Uông Khiếu Phong khóc rống lên, Địch Vân đoán là Thủy Sanh đã nói cho gã biết tin Thủy Đại đã qua đời.

Sau một lát, chàng lại thấy Uông Khiếu Phong dặt tay Thủy Sanh sóng vai đi tới.

Uông Khiếu Phong nghẹn ngào nói:

– Cữu cữu bất hạnh ngộ nạn qua đời, tiểu huynh... tiểu huynh được lão nhân gia nuôi dưỡng từ nhỏ đến lớn và coi như con đẻ...

Thủy Sanh nghe gã nhắc tới phụ thân, không ngăn giọt ngọc sụt sùi nhỏ sa.

Uông Khiếu Phong khẽ an ủi:

– Biểu muội! Từ đây sắp tới, chúng ta không xa rời nhau nữa, biểu muội đẹp nỗi bi ai, tiểu huynh sẽ hết lòng chiếu cố cho.

Thủy Sanh từ nhỏ rất kính yêu biểu ca, phen này xa nhau một thời gian khá lâu, lòng quyến luyến lại càng tha thiết, nàng nghe gã nói vậy mặt đỏ lên mà trong dạ ngấm ngấm hoan hỉ.

Hai người dần dần tiến đến gần chỗ sơn động, bỗng Thủy Sanh đứng lại nói:

– Biểu ca! Chúng ta ra đi, tiểu muội không muốn nhìn mặt bọn người đó.

Uông Khiếu Phong lấy làm kỳ hỏi:

– Tại sao vậy? Các vị bá bá thúc thúc cùng bao nhiêu hảo bằng hữu đã chẳng quản gian nan tìm đến cứu biểu muội, lại phải chờ đợi ở ngoài hang cả nửa năm trời, nghĩa khí như vậy là thâm trọng lắm. Sao lại không đến từ tạ họ một cách thân thiết?

Thủy Sanh cúi đầu đáp:

– Tiểu muội tạ ơn rồi.

Uông Khiếu Phong hỏi:

– Quần hao vượt đường xa ngàn dặm từ Hồ Bắc đến đây, cùng đi cùng về với nhau chẳng hay hơn ư? Vả lại thi thể cữu cữu nên đưa về cố hương hay để lại an táng ở đây, cũng nên xin chỉ thị của bậc trưởng bối, còn tình hình Lục bá bá, Hoa bá bá, Lưu đạo trưởng lúc này ra sao?

Thủy Sanh đáp:

– Biểu ca hãy cùng tiểu muội đi trước, thủng thẳng tiểu muội sẽ nói cho biểu ca hay, Hoa bá bá là người rất tệ hại, biểu ca đừng nghe lão nói càn.

Uông Khiếu Phong trước nay chẳng bao giờ trái ý, hiện giờ ở trong bóng tối tuy gã không nhìn rõ phong tư của nàng, nhưng nghe lời ôn nhu rất lọt tai, lòng dạ đã say sưa, cũng muốn chiều y nàng rời khỏi nơi đây trước quần hào, thì chợt nghe trong động có người la gọi:

– Uông hiền điệt! Hiền điệt đã đến đấy ư?

Chính là thanh âm Hoa Thiết Cán.

Uông Khiếu Phong đáp:

– Dạ! Hoa bá bá! Tiểu điệt vừa mới tới.

Thủy Sanh nóng nảy dậm chân hỏi:

– Biểu ca không nghe lời tiểu muội ư?

Uông Khiếu Phong nghĩ bụng:

– Hoa bá bá là nghĩa huynh của cữu cữu, bậc trưởng giả đã có lệnh, mình vi bội thế nào được? Huống chi còn bao nhiêu bạn bè vì cứu biểu muội đã chẳng ngại gian lao tới đây, bây giờ đại công cáo thành mà bỏ đi ngay làm sao cho tiện? Hành động vô ý thức này sẽ làm mất hết thanh danh từ đây, mình không còn đất đứng trên chốn giang hồ. Biểu muội hãy còn tính khí trẻ con, ta đành xin lỗi nàng là xong.

Gã liền dắt tay Thủy Sanh tiến về phía sơn động.

Thủy Sanh biết rõ Hoa Thiết Cán sẽ đưa ra những câu chuyện chẳng tử tế gì, nhưng nàng lại nghĩ:

– Ta vẫn bằng thanh ngọc khiết, chẳng có gì hổ thẹn với lương tâm, dù lão dùng lời ô uế vu hãm, ta cũng chẳng tổn hại gì.

Rồi nàng không căng trì nữa, lẩm lũi đi theo Uông Khiếu Phong, gương mặt không còn chút huyết sắc.

Hai người vào tới cửa động, Hoa Thiết Cán nói ngay:

– Uông hiền đệ! Người đến đây là hay quá! Huyết Dao Tăng đã bị ta giết rồi, nhưng còn tên tiểu hòa thượng lọt lưới, chúng ta phải bắt gã giết đi, chính gã là hung thủ sát hại cữu cữu người đó.

Uông Khiếu Phong gầm lên một tiếng, rút trường kiếm ra khỏi vỏ đánh “Soạt” một tiếng.

Nguyên Thủy Đại đối với gã ân nghĩa thâm trọng, gã vẫn coi lão như phụ thân.

Uông Khiếu Phong rút trường kiếm ra rồi, quay lại ngó Thủy Sanh gã nóng lòng muốn coi rõ mặt cô biểu muội cách mặt lâu ngày bây giờ thế nào?

Dưới ánh đuốc, gã nhìn rõ Thủy Sanh dung nhan tiêu tụy, nửa năm không thấy ánh mặt trời, sắc mặt nàng lại càng lợt lạt, trong lòng lân tích, Uông Khiếu Phong thấy nàng uể oải lắc đầu, liền hỏi:

– Biểu muội bảo sao?

Thủy Sanh đáp:

– Gia gia tiểu muội không phải... người đó giết chết.

Quần hào nghe Thủy Sanh nói vậy đều lộ vẻ tức giận, mắng thăm:

– Bọn ta vì thị lận đận tới đây, chúng ta định bảo toàn thể diện cho Thủy đại hiệp không muốn thốt lộ những chuyện vô sỉ giữa thị va tên tiểu hòa thượng kia, nhưng thị vẫn o bết gã thì không thể tha thứ được, đến ba chữ “Tiểu hòa thượng” cũng không chịu thốt ra, thị lại kêu gã bằng người kia người ấy, thật là tuồng vô sỉ.

Uông Khiếu Phong thấy quần hào đều tái mặt rất lấy làm kỳ, gã là người thông minh lanh lợi, nghĩ ngay đến chuyện Thủy Sanh không muốn nhìn mặt mọi người mà quần hào cũng lộ vẻ đối nghịch với nàng, thì bên trong tất có ẩn tình, gã liền nói:

– Biểu muội! Chúng ta hãy nghe lời chỉ thị của Hoa bá bá bắt tên hòa thượng kia, phân thân hẳn làm muôn đoạn để tế điện cữu cữu, còn chuyện gì khác hãy gác lại, thủng thẳng sẽ nói cũng chưa muộn.

Thủy Sanh đáp:

– Y... y không phải là tiểu hòa thượng.

Uông Khiếu Phong rất ngạc nhiên lại thấy mọi người đứng đó đều lộ vẻ khinh khỉnh, trong lòng không khỏi run lên, ngấm ngấm cảm thấy có điều khác lạ, gã không muốn tra cứu vụ này ngay, liền lớn tiếng tuyên bố:

– Các vị thúc bá cùng hào bằng hữu! Xin các vị lại một phen tâm khổ để kết thúc vụ này, Uông mỗ một lần nữa đa tạ đại ơn đại đức của các vị.

Gã nói rồi xá dài đến tận đất.

Quần hào hăm hở đáp:

– Đúng thế! Chúng ta hãy đi bắt ngay tên tiểu ác tăng, đừng để gã trốn ra khỏi hang núi.

Mọi người vừa nói vừa kéo ra ngoài sơn động.

Trong sơn động chỉ còn lại hai người là Uông Khiếu Phong và Thủy Sanh.

Không hiểu ai đã bỏ lại một bó đuốc ngay cửa động, ánh lửa khi tỏ khi mờ soi vào mặt Linh Kiếm Song Hiệp, hai người tay cầm tay mặt nhìn mặt, trong lòng có hàng muôn ngàn điều muốn nói mà không biết nên bắt đầu từ câu nào.

Địch Vân bụng bảo dạ:

– Biểu huynh biểu muội họ nhất định có nhiều chuyện tình ái muốn nói với nhau, ta ngồi đây nghe cũng hơi bất tiện.

o O o